

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Kovačević Maide, kao predsjednika vijeća, Lucić Josipe i Tešić Dragane, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M. M. iz B., kojeg zastupa punomoćnik M. M., advokat iz B., protiv tuženog D.D. za osiguranje „C.“ B., kojeg zastupa punomoćnica C. A. iz B., zaposlenica tuženog, radi naknade štete, v.sp. 2.800,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Mal 051442 12 Mal od 13.06.2013. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 25.07.2014. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tuženog D.D. za osiguranje „C.“ B. se ODBIJA kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Mal 051442 12 Mal od 13.06.2013. godine POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Mal 051442 12 Mal od 13.06.2013. godine (u daljem tekstu prvostepena presuda) odlučeno je kako slijedi:

„I. OBAVEZUJE SE tuženi „C.“ DD za osiguranje B., da tužitelju M. M., sinu P., iz B., I. 10/14, Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, na ime naknade nematerijalne štete, isplati i to: na ime pretrpljenih fizičkih bolova, iznos od 2.000,00 KM i na ime pretrpljenog straha, iznos od 800,00 KM, ili ukupno, po svim osnovima, iznos od 2.800,00 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom, počev od 13.06.2013. godine, kao dana presuđenja, do konačne isplate, sve u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

II. OBAVEZUJE SE tuženi „C.“ DD za osiguranje B., da tužitelju M. M., sinu P., iz B., I. 10/14, Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 950,00 KM, sve u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

Protiv prvostepene presude, blagovremeno se žali tuženi D.D. za osiguranje „C.“ B. (u daljem tekstu tuženi) zbog pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom ovom sudu da „uvaži žalbene razloge“ i prvostepenu presudu preinači i odbije tužbeni zahtjev u cjelosti, a tužitelju naloži platiti mu troškove prvostepenog i žalbenog postupka.

Tužitelj M. M. iz B. (u daljem tekstu tužitelj) nije odgovorio na žalbu.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u smislu odredbe člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 8/09, 52/10 i 27/14, u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je ocijenio da žalba nije osnovana i odlučio je kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede:

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici zahtjev je tužitelja da mu tuženi naknadi nematerijalnu štetu uzrokovanu u saobraćajnoj nezgodi koju je 16.08.2011. godine skrivio vozač vozila osiguranog kod tuženog u kojoj je zadobio laku tjelesnu povredu, pa traži da sud obveže tuženog da mu plati za pretrpljene fizičke bolove iznos od 2.000,00 KM i za pretrpljeni strah iznos od 800,00 KM, uz dosudu zakonske zatezne kamate i troškova parničnog postupka.

Tuženi nije osporio pasivnu legitimaciju, ali je iskazao protivljenje tužbenom zahtjevu smatrajući da tužitelju, prema odredbi člana 200. preuzetog Zakona o obligacionim odnosima, ne pripada pravo zahtijevati naknadu nematerijalne štete obzirom da je zadobio laku tjelesnu povredu i da dužina i intenzitet pretrpljenih fizičkih bolova i straha ne opravdava novčanu naknadu.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu tužitelja, polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima temelji svoj zahtjev i činjeničnih tvrdnji i argumenata kojima je tuženi osporio tužbeni zahtjev i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi njihove zahtjeve i navode):

da je vozač motornog vozila osiguranog kod tuženog skrivio saobraćajnu nezgodu 16.08.2011. godine u B. u kojoj je tužitelj „zadobio laku tjelesnu povredu u vidu nagnječenja sa modricom (krvnim podlivom) u predjelu Ahilove tetive, na prednjoj kosti desnog stopala“,

da je uslijed zadobijene povrede, prema nalazu i mišljenju vještaka kirurga, tužitelj trpio fizičke bolove jakog intenziteta oko deset (10) minuta, srednjeg intenziteta deset (10) dana i slabog intenziteta trideset (30) dana, s tim da će se bolovi slabog (lakog) intenziteta javljati i kasnije, može se reći u svakodnevnim aktivnostima (kretanjem po ravnoj i neravnoj podlozi, uz stepenište, u obavljanju fizičkih poslova), a isto tako i u snu kod naglih pokreta,

da je uslijed zadobijene povrede, prema nalazu i mišljenju vještaka psihijatra, tužitelj pretrpio kratkotrajni strah jakog intenziteta nekoliko minuta, srednjeg intenziteta oko dva (2) dana i slabog intenziteta oko mjesec dana, te da mu je strahom narušena psihička ravnoteža „u vidu pojave kratkotrajnog straha slabog intenziteta u situacijama koje podsjećaju na događaj, u razdoblju od tri (3) do četiri (4) mjeseca“,

obzirom da „tuženi....nije osporio ni pasivnu legitimaciju tuženog niti pravni osnov tužbenog zahtjeva“, prvostepeni sud je zaključio da je time „utvrđen pravni osnov tužbenog zahtjeva“,

a, obzirom na težinu (kvalifikaciju) zadobijene povrede i intenzitet i dužinu trajanja fizičkih bolova i posljedice koje će osjećati cijeli život i uzimajući u obzir da je tužitelj „mlađe starosne dobi“, prvostepeni sud je uz uvažavanje kriterija sudske prakse, našao da je iznos od 2.000,00 KM, pravična novčana naknada, dok je također, uzimajući u obzir intenzitet i dužinu trajanja straha i vrijeme u kojem mu je bila narušena psihička ravnoteža i uz uvažavanje kriterija sudske prakse našao da mu „pripada pravična novčana naknada u iznosu od 8.000,00 KM“, pa je tako i sudio.

Ovo su u bitnom razlozi prvostepenog suda zbog kojih je odlučio kao u izreci svoje presude.

Odluka prvostepenog suda je pravilna.

Tuženi smatra da je njegovim obvezivanjem da tužitelju naknadi uzrokovanu štetu, prvostepeni sud pogrešno primijenio odredbu člana 200. Zakona o obligacionim odnosima i u žalbi u bitnom i dalje ustrajava u tvrdnji da zadobijena povreda i intenzitet i dužina trajanja fizičkih bolova i straha ne opravdavaju dosudu novčane naknade i pri tome se poziva na odluke ovog suda.

Takve, međutim, tvrdnje tuženog ovaj sud nije našao osnovanim, jer je protivno žalbenim navodima ocijenio da u prvostepenoj presudi utvrđeno činjenično stanje, kako ga u suštini prikazuju obje strane, a tiču se kvalifikacije povrede zadobijene u saobraćajnom udesu i jačine i dužine trajanja fizičkih bolova i straha, opravdavaju zaključak prvostepenog suda o utemeljenosti tužbenog zahtjeva i da je prvostepeni sud na podlozi utvrđenog činjeničnog stanja pravilno primijenio odredbu člana 200. Zakona o obligacionim odnosima.

Naime, prema formulaciji odredbe člana 200. Zakona o obligacionim odnosima, naknada nematerijalne štete za pretrpljene fizičke bolove se dosuđuje ako su u uzročnoj vezi s povredom prava osobnosti i vodeći računa o jačini ugroženog prava, a za pretrpljeni strah se dosuđuje kada je strah bio intenzivan i duže trajao, ili ako je intenzivan strah kratko trajao, ali je u dužem vremenskom periodu bila narušena psihička ravnoteža oštećenog.

Dakle, uvjet za dosudu novčane naknade za pretrpljene fizičke bolove i strah jeste u tome da se radi o pravno relevantnoj povredi prava osobnosti čovjeka, odnosno pravno relevantnom psihičkom poremećaju ličnosti čovjeka, koji predstavljaju povredu zdravstvenog integriteta čovjeka u dužem vremenskom periodu.

Kako je prema nalazu i mišljenju vještaka kirurga i nalazu i mišljenju vještaka psihijatra tužitelj trpio fizičke bolove i strah jačine i u trajanju koji ispunjavaju izložene uvjete za dosudu novčane satisfakcije, budući da i prema nalaženju ovog suda ugrožavanja tužitelja nisu bila neznatna i da su ga pogađala u dužem vremenskom periodu, s tim što će ga fizički bolovi pratiti cijeli život, pa stoga uz uvažavanje sadašnje sudske prakse u shvaćanju standarda „duže vremensko trajanje“ (suprotno ranijem izraženom shvaćanju u odlukama na koje se tuženi pozvao u žalbi) u pogledu prava na novčanu satisfakciju, tužitelju pripada novčana naknada kako za fizičke bolove, tako i za strah, a uz uvažavanje kriterija sudske prakse u pogledu visine i po ocjeni ovog suda za oba ova oblika nematerijalne štete tužitelju je priznata i dosuđena primjerena (pravična) novčana naknada upravo onako kako priznaje odredba člana 200. Zakona o obligacionim odnosima.

Prema tome, kako dosuđujući tužitelju novčanu naknadu za pretrpljene fizičke bolove i strah i obvezujući tuženog da mu za oba vida nematerijalne štete plati pravičnu novčanu naknadu u visini kao u izreci prvostepene presude, prvostepeni sud, obzirom na sve okolnosti slučaja, nije povrijedio pravila od kojih ovisi osnovanost tužbenog zahtjeva, pošto je prvostepena presuda pravilna sa aspekta odredbe člana 200. Zakona o obligacionim odnosima, radi čega je valjalo žalbu tuženog kao neosnovanu odbiti i prvostepenu presudu potvrditi na osnovu odredbe člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Maida Kovačević